

INGMAR BERGMAN

PERSONA

PERSONA LILLE SCENE

Forfatter
Ingmar Bergman
Scenesættelse
Johannes Holmen Dahl

Scenografi
Nia Damerell

Oversættelse
Claus O. Lembourn

Lysdesign
Mia J. Willet

Lyddesign
Aske Bergenhammer Hoeg

Elisabet Vogler
Maria Henriksen

Alma
Bolette Nørregaard Bang

Hr Vogler
Marcus Gad Johansen

Forestillingsleder
Pernille Elvej

Sceneformand
Anders Sørensen

Frisør
Helle Denhardt
Nanna Lindholm
Stefanie Risager Jarmann
Malene K. T. Espersen

Skræddersal
Elsebeth Tanghøje
Conni Ildskov Jensen
Vivi Ørtoft Andreasen
Anna Woetmann Paulsen
Cecilie Nordahl Sund

Malersal
Karsten Legård
Rikke Wilkenschildt

Teaterteknisk elev
Vladimir El Baz

Rekvisitørassistent
Lisa Dissing

Suffli
Line Hyltoft

Påklæder
Jane Andersen

Produktionsleder
Torben Omann Sørensen

Produktionschef
Troels Dahl

Tryk
Basis Tryk

Foto
Lars Horn

Dramaturg
Kjersti Hustvedt

PR og marketing
Casper Østergaard Thomsen
Thomas Villefrance

Teaterdirektør
Hans Henriksen

Varighed
**Forestillingen varer ca. 1
time og 30 min. Der er ikke
pause i forestillingen.**

The Play is presented 'by
arrangement with Joseph
Weinberger Limited, London, on
behalf of the Ingmar Bergman
Foundation'.

www.ingmarbergman.se

SYGEHISTORIER

Af Jens Christian Lauenstein Led

Det er i år, 2018, 100 år siden, at et af film- og teaterhistoriens største genier, Ingmar Bergman, blev født. Hans lange karriere nåede i 1966 med filmen *Persona* et foreløbigt højdepunkt – både kunstnerisk og publikumsmæssigt. I sin selvbiografi *Laterna Magica* fortæller Bergman om de kvalfulde omstændigheder, som filmen blev til i. Han var på det tidspunkt teaterdirektør på Dramaten i Stockholm, men var blevet så udbrændt, at det havde sat sig i kroppen på ham:

Da jeg kom hjem fra Örebro havde jeg enogfyrre grader i feber og var nærmest bevidstløs. En tilkaldt læge konstaterede dobbeltsidig lungebetændelse. Jeg blev proppet med antibiotika, blev i sengen og læste stykker. Lidt efter lidt kom jeg på benene, men var ikke restitueret og fik gang på gang feber, som varede i nogle dage. Til sidst blev jeg anbragt på Sophiahemmet for at blive udredt.

Jeg havde kontrakt med Svensk Filmindustri om den film, hvor optagelserne skulle begynde i juni, det skulle være en stor sag, som hed Kannibalerne. Allerede i begyndelsen af marts indså jeg, at foretaget var urealistisk, og foreslog derfor en lille film med to kvinder. Da foretagets chef høfligt spurgte, hvad det hele skulle handle om, svarede jeg undvigende, at det

drejede sig om to unge kvinder, der sidder ved en strand iført store hatte, dybt optaget af at sammenligne deres hænder. Chefen hold masken og sagde, at det var en strålende idé. Sidst i april sad jeg altså ved skrivebordet på min sygestue og registrerede, hvordan det blev forår omkring præstegården og lighuset.

De to kvinder sammenlignede stadig deres hænder. En dag opdagede jeg, at den ene var stum, som jeg selv. Den anden var veltalende, foretagsom og omsorgsfuld som jeg selv. Jeg magtede ikke at skrive i almindelig manusform. Scenerne fødtes under urimelig møjle, det var næsten umuligt at formulere ord og sætninger. Jeg vidste, hvad jeg ville sige, men kunne ikke sige det. Arbejdet sneglede sig frem dag for dag, afbrudt af feberanfald, svimmelhed og håbløshedens træthed. Det begyndte at knibe med tid. Der skulle engageres skuespillere. Der vidste jeg besked. En gang om ugen spiste jeg middag hos min ven og læge Sture Helander. Han var en ivrig amatør fotograf. Oppe ved Lofoten var man ved at indspille Hamsuns Pan under det lovende pseudonym Sommeren er kort. Helander og hans kone besøgte optagelserne, fordi de var nære venner af Bibi Andersson. Lægen viste mig sin høst af billeder, mest konen og fjeldene, men også to billeder, som fængslede mig i særlig grad: Bibi Andersson sad foran en mørkerød

trævæg. Ved siden af hende sad en ung skuespillerinde, som både lignede og ikke lignede hende. Jeg genkendte skuespillerinden, hun havde været med i en delegation af norske skuespillere, som året før havde besøgt Dramaten. Man anså hende for at være meget lovende, hun havde allerede spillet Julie og Margareta og hed Liv Ulmann.

Bergman kom sig over sin lungebetændelse, og i mødet med de to skuespillerinder og ikke mindste øen Fårø, hvor filmen blev optaget, skabte han en særegen og foruroligende fortælling, der stadig griber hårdt fat i os. En fortælling om tale og tavshed, løgn og sandhed, os selv og den anden – og om hvor skrøbelige og illusoriske den slags modsætninger i virkeligheden er. Den lærer os, igen, at verden stadig er dyb, langt dybere end dagen tror.

AALBORG TEATER

AALBORGTEATER.DK

JERNBANEGADE 9-11

POSTBOKS 1710

9000 AALBORG

ADMINISTRATION 96 31 60 10

BILLETSERVICE 96 31 60 20

FIND AALBORG TEATER PÅ

HOVEDSPONSORER

BASIS•TRYK & SKILTE
— design og grafisk produktion

 **DET
OBELSKE
FAMILIEFOND**

eniig

NORDJYSKEMEDIER

 **spar nord
FONDEN**

TORBEN VEJS FOND
c/o advokat Jen& Rye-Andersen

 aalborgportland
CEMENTIR HOLDING

KERNESPONSORER

Carlsberg

Færch & Co.
— BYGGER PÅ TRADITIONER —

mariendal
electrics

 **MASKINFABRIKKEN
FUGLSANGS EFTF. A/S**
Fremstilling af tekniske scenekonstruktioner

**NORDEA
FONDEN**

Phønix Hotel
Aalborg